



ALCOTT (LOUISA MAY), fiica unui filozof și a unui pedagog celebru, s-a născut la Germantown (Pennsylvania), în anul 1832. S-a devotat operelor pedagogice și sociale înainte de a fi infirmieră în timpul războiului de secesiune. S-a consacrat apoi literaturii pentru copii și a publicat numeroase romane. A murit în anul 1888.

Despre ce a scris:

Jo, Meg, Amy și Beth, cele patru personaje drăgălașe, născute sub pana unui autor plin de sensibilitate, Louisa Alcott, au fost timp de peste un secol prietene de neuitat pentru fetițele din toate țările. Câte tinere cîtitoare au plâns sau au izbucnit în râs trăind în intimitatea „domnișoarilor“ din familia March... Cine este fetița sau Tânără care să nu găsească o trăsătură comună (intellectuală, afectivă sau sentimentală) cu una sau alta dintre cele patru surori? O desăvârșită înțelegere și bunătate – pe care cititorul nu o uită – se degajă din această povestire, de la început până la sfîrșit.

Acest volum este recomandat, în mod deosebit, fetelor între nouă și șaisprezece ani, dar el constituie o lectură plăcută pentru toate vîrstele. Dacă doriți să aflați și continuarea povestiei citiți și: „Tinerele doamne“, apărută tot la editura noastră.



LOUISA MAY ALCOTT

Fiicele Doctorului March

Traducere: Iulia Feldrihan

ANDREAS PRINT



Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**ALCOTT, LOUISA MAY****Fiicele doctorului March / Louisa May Alcott ; trad.: Iulia Feldrihan. -**

București : Andreas Print, 2019

ISBN 978-606-765-086-0

I. Feldrihan, Iulia trad.)

821.111

**DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT**

*Petru Maior nr. 32, sector 1, București**Tel./Fax: 021.222.07.67**E-mail: ivo_print@yahoo.com**Site: www.editura-andreas.ro*© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2019

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate editurii. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reproducă, stocată și retransmisă sub formă tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

*Traducere: Iulia FELDRIHAN**Culegere: Mădălina Geambăsu**DTP interior: Corina REZAI**DTP copertă: Gheorghe DUMITRU*

Bun de tipar: 25.09.2019

Coli tipar: 9

Format: Z₆ (16/54x84 cm)**CUPRINS**

Jocul pelerinilor / 7

Vocea de Crăciun / 16

Micul Laurence / 24

Poverile / 32

Vecinătate plăcută / 41

Beth și domnul Laurence / 50

Meg se inițiază în viața mondene / 55

Experiență interesantă / 66

Partida la iarba verde / 75

Secrete / 86

Telegrama / 93

Beth, victimă a devotamentului ei / 100

Zile triste / 107

Relaxare / 114

Scrisorile misterioase / 120

Zile de răgaz / 129

Mătușa March se amestecă / 134

JOCUL PELERINILOR

o se rostogolea pe covor.

- Crăciunul fără cadouri nu este Crăciun, a strigat ea nemulțumită.

Meg și-a privit rochia veche și s-a plâns și ea:
– Este îngrozitor să fii sărac!

- Si când te gândești că sunt copii care n-au ce face cu jucăriile lor... iar noi, noi n-avem nimic! a ofstat Amy.

- Ba da, și avem pe tata și pe mama, iar ei ne iubesc, a replicat Beth îngăduitoare.

Cele patru chipuri tinere, pe care se reflectau flăcările focului, s-au luminat deodată.

– Da, a spus Jo, dar tata este departe... Oare când se va întoarce?

A urmat o tacere, timp în care toate au simțit aceeași teamă. Poate niciodată!

- Cum spune mama, a continuat Meg, n-ar trebui să risipim bani pentru o simplă plăcere de-a noastră, în timp ce soldații suferă pe front. N-o să avem cadouri anul acesta. Este felul nostru de a participa la război.

- Fără îndoială, a spus Jo, totuși avem fiecare câte un dollar și dacă îl vom cheltui pentru plăcerea noastră asta nu va schimba rezultatul războiului. În ceea ce mă privește, aş vrea să cumpăr o carte.

- Eu, un album de muzică, a spus Beth.

– Eu am atâtă nevoie de creioane colorate, a spus Amy.
 – Am lucrat toate destul de mult, ca să avem dreptul să ne oferim o mică plăcere. Să ne cheltuim fiecare dolarul, cum-părându-ne ceea ce ne dorim.
 – N-o să însemne prea mult, a spus Meg oftând. Credeți că este plăcut să ţii lecții cu fetițe care nu vor să îmvețe nimic? Ești mult mai liniștit acasă!

– Dar tu crezi că este distractiv să faci toate capriciile unei bătrâne care nu știe ce vrea, să faci curățenie și să freci crățele? a adăugat și Jo arătându-și mâinile. Uitați-vă, sunt atât de aspre, încât nu mai pot să cânt la pian.

– Aș! Asta nu-i nimic... dar eu... Să stau cu niște fete care își bat joc de mine pentru că tata este sărac! a oftat Beth.

– Haideți, să terminăm cu cearta! a spus Meg. Fără îndoială, viața ar fi mai ușoară dacă tata nu și-ar fi pierdut averea și este greu să muncești la vârsta noastră, dar nu suntem fericite că suntem împreună? Formăm o echipă bună, cum ar spune Jo.

– Jo nu este un exemplu bun, a spus Amy privind-o sever pe Tânăra fată întinsă pe covor.

Jo s-a ridicat dintr-un salt, și-a pus mâinile în buzunar și a început să fluiere.

– Vai, Jo, parc-ai fi un băiat.

– Asta și vreau...

– Mi-e groază de fetele prost-crescute care se comportă urât.

– Iar eu urăsc fetele pretențioase și fandosite.

– Ați văzut ce bine se înțeleg păsărelele în cuibușorul lor. Faceți și voi ca ele.

Era Beth, geniul bun al familiei care, încercând să le abată atenția, a făcut o strâmbătură atât de caraglioasă, încât toate au izbucnit în râs.

Meg, care era cea mai mare, a profitat de atmosferă mai destinsă, ca să facă puțină morală.

– Da, Josephine, fă tot posibilul și schimbă-ji purtarea. Când erai foarte mică, mai mergea, dar acum când ai un ditamai cocul, nu înțelegi că ai devenit o adevărată domnișoară?

– Nu, nu sunt o adevărată domnișoară a strigat Jo. Si dacă te deranjează cocul meu, îmi voi tăia părul și-l voi lăsa să atârne drept. Să mă îmbătrânesc, să mi se spună „domnișoara March”, să trebuiască să iau un aer înțepat, nu, asta nu pot suporta. Ce trist este să fiu fată, când îți-ar place să te joci și să te comporti ca băieții. În loc să tricotez prostește, aş vrea să mă duc să lupt alături de tata.

Jo a aruncat în sus ghemul de lână și șoseta pe care o lucra pentru soldați.

– Haide, biata mea Jo, a spus Beth, resemnează-te.

Mâna ei catifelată, în ciuda obișnuitelor treburi casnice, a mânăgăiat capul înfierbântat care îi atingea ușor genunchii.

– Jo este un nume de băiat și asta ar trebui să-ți ajungă, a continuat ea. Protejează-ne, fii fratele nostru.

Meg s-a întors către cea mai mică dintre surori.

– Iar tu, Amy, cu adevărat, te schimonosești prea mult. Acum asta te face să râzi, dar peste câțiva ani vei arăta ca o femeie încrezută. Nu-ți dai seama, dar figurile tale sunt la fel de caraglioase ca și jargonul lui Jo.

– Dacă Jo este un băiat ratat, iar Amy o femeie încrezută, eu ce sunt? a întrebat Beth cu modestie.

– O, tu ești un amoraș, a răspuns Meg cu căldură.

Niciuna dintre surori n-a protestat, pentru că Beth, supranumită și „șoricelul”, era iubită și apreciată de toate.

Focul trosnea în șemineu. Zăpada de decembrie cădea liniștit. Cu toată uzura covorului și sărăcia mobilierului, camera era confortabilă: câteva gravuri frumoase pe peretei, o etajeră plină cu cărți, crăciunițe și crizanteme la ferestre, totul demonstrând armonie simplă și o intimitate plăcută.

Margaret, cea mai mare dintre ele, împlinise șaisprezece ani. Era o frumusețe durdulie, iar ochii ei mari, gura inocentă și fragedă și părul negru și bogat scoteau în valoare pielea ei

albă. Foarte mândră de albeața mâinilor, le consacra mult din timpul ei.

Jo, cu un an mai Tânără, era cu totul diferită. Înaltă, subțire, cu gesturi repezite, era sprintenă ca un mânz. Cu tenul ei de maură, cu nasul mic și cu ochii, rând pe rând, râzători, supărați sau gânditori, nu se putea spune că era drăguță. Își ținea părul strâns într-un fileu îngrozitor, fără nici urmă de cochetărie feminină. Se îmbrăca la întâmplare și părea că o incomodau picioarele și brațele ei lungi.

Elisabeth, de treisprezece ani, era timidă și blândă. Nu părea niciodată nici emoționată, nici pasionată. Tatăl ei îi spunea „zâna liniștită” și această denumire i se potrivea de minune, pentru că părea că trăiește într-o lume a ei, liniștită și fericită, din care nu ieșea decât pentru a face bine în jurul ei.

Amy, cea mai mică, era bineînțeles bijuteria familiei, cel puțin aşa credea ea. Arăta ca un înger modelat din zăpadă, cu ochii albaștri, buclele blonde și atât de subțiri, încât părea ireală. Își dădea multă silință să facă pe doamna distinsă și să-i convingă pe cei din jur că făcea parte din lumea bună.

Ceasul mare bătea ora șase. Beth măturase casa, iar acum așeza cu grijă o pereche de papuci vechi, a căror singură vedere le făcea să se bucure. Astă anunța întoarcerea mamei. Meg a încetat să mai vorbească și a aprins lampa. Amy a eliberat fotoliul preferat al mamei. Jo și-a scuturat lenea, s-a apropiat de papuci și a spus privindu-i:

- Sunt complet uzați! Biata mama!
- La asta mă gândeam și eu, a spus Beth. Cu dolarul meu, mi-ar face placere să-i iau alții.

- Nu, eu voi fi aceea, a spus Amy.
- Fiind cea mai mare... a început Meg.

Dar a fost întreruptă nepoliticos de Jo.

- În lipsa tatei, într-un fel eu sunt bărbatul casei. Mi-a recomandat să am grijă de mama, deci eu trebuie să mă ocup de confortul ei.

– Să facem mai bine altceva, a spus Beth. În loc să ne cumpărăm câte un lucru pentru noi, să-i oferim fiecare câte un cadou de Crăciun.

Jo s-a înduioșat.

- Draga mea, ideea și se potrivește așa de bine. Dar ce să-i alegem?

- Eu îi voi oferi niște mănuși din piele, a spus Meg privindu-și mâinile frumoase.

- Eu, papuci de casă, a spus Jo.

- O duzină de batiste fine, a adăugat Beth.

Amy s-a decis și ea.

- Voi cumpăra apă de colonie... și îmi va rămâne ceva și pentru creioane.

- Dar cum îi vom oferi cadourile? s-a preocupat Meg.

- Foarte simplu, le vom pune pe masă cu un aer indiferent și numai în ultimul moment îi vom spune că sunt pentru ea. Va fi o surpriză.

- Atunci să ne grăbim la cumpărături, înainte ca piesa pe care trebuie să jucăm de Crăciun să ne ia tot timpul.

Tot vorbind, Jo mergea în lung și în lat, cu mâinile la spate și cu nasul în vânt.

- Apropo de piesă, a observat Meg, eu am depășit vârsta unor astfel de copilării. Anul viitor veți juca fără mine.

- Taratata... a suflat Jo, n-ai să ne tragi tu pe sfioră. Vei continua atât timp cât ai să-ți pozi da ifose în rochia cu trenă și vei purta bijuterii false... De altfel, ești cea mai bună actriță a noastră. Am face bine să repetăm în seara aceasta, a continuat ea. Vino, Amy, vom juca scenă leșinului. Te rog, dă-ți silință să fii ceva mai puțin rapidă ca de obicei.

- Nu pot să fac mai bine. Mulțumesc lui Dumnezeu, n-am leșinat niciodată și nici n-am văzut pe cineva leșinând. Și nu mi place să risc vânătăi, prăbușindu-mă ca o balenă pe covor.

Amy n-avea talent pentru teatru. Ținea rolul numai pentru că era mică și usoară, avantaj prețios pentru a fi ridicată cu ușurință de un răpitor.

Respect pe Jo și-a împreunat mâinile, a traversat camera în fugă și a strigat:

– Rodrigo, Rodrigo, ajutor!

Amy s-a executat, dar avansa precaută ca un automat, iar țipătul ei, care trebuia să exprime groază, semăna cu al cuiva care și-a întepat degetul cu un ac.

Au râs toate de ea. Jo a făcut un gest disperat.

– Renunț. Fă cum poți, iar dacă publicul o să râdă, să nu te superi pe mine.

În continuare, a mers mai bine. Don Pedro a sfidat universul într-o tiradă impecabilă. Hagar, vrăjitoarea, și-a clamat incantațiile deasupra unui ceauș în care, aparent, colcăiau broaște râioase. Rodrigo și-a rupt lanțurile cu mare zornăit, iar trădătorul Hugo a murit de două ori, torturat de arsenic și de remușcări.

– Este piesa noastră cea mai reușită, a spus Meg, în timp ce mortul se ridică scuturându-și rochia de praf.

Beth a exclamat:

– Jo, cum poți să scrii și să joci atât de frumos! Ești un al doilea Shakespeare.

– Ei, nu chiar, a spus modest autorul. Mi-ar plăcea să joc în Macbeth, dacă am avea o trapă pentru Banco. Rolurile de ucigaș m-au tentat întotdeauna. „Oare un pumnal văd în fața mea...”, a declamat ea, rostogolindu-și ochii ca un mare tragedian.

– Nu, este numai furculiță mare de frigare, a răspuns Meg în râsul general.

– Mă bucur să vă văd atât de vesele, copii, s-a auzit deodată o voce melodică.

Actori și public s-au întors și au zâmbit nou-venitei. Deși îmbrăcată modest, doamna March era una dintre acele femei ale căror prestanță și înfățișare prietenoasă fac să se spună „este încântătoare”. Cât despre fiicele ei, acestea o considerau de-a dreptul minunată.

– Sunteți mulțumite cum v-a fost ziua, dragele mele? Eu am avut prea multe colete de terminat, ca să mă pot întoarce la prânz. Cum stai cu răceala, Meg. Păreai foarte obosită de dimineață. Jo, vino să mă săruți!

După ce și-a scos haina, doamna March și-a pus papucii călduroși și, instalându-se comod în fotoliu, a tras-o pe Amy pe genunchi. Era ora ei preferată, răsplata fericită a unei lungi zile de trudă. Fetele s-au strâns în jurul ei. În timp ce Meg aranja masa, iar Jo mai punea lemne în sobă, Beth alerga între salon și bucătărie. Amy împărtea ordine, ca o regină.

Ceaiul fiind servit, doamna March le-a anunțat bucuroasă:

– La sfârșitul mesei, vă așteaptă o surpriză.

Ghicind, Jo și-a aruncat șerbetul în sus.

– O scrisoare, o scrisoare de la tata!

– Da, o scrisoare lungă. Este sănătos și ne trimite urări pentru Crăciun. Are un cuvânt special pentru voi, fetițele mele.

– Îl admir pe tata că s-a înrolat ca infirmier, deși era prea în vîrstă ca să fie mobilizat, a spus Meg, exprimând un gând comun.

Jo își pierdea răbdarea.

– Amy, nu este momentul să faci pe fandosita, ridicându-ți degetul mic în sus când mănânci. Să terminăm mai repede.

Și le-a grăbit pe toate, astfel încât, o clipă după aceea, ele erau strânse în jurul focului. Doamna March în fotoliul său, Beth la picioarele ei, Meg și Amy cocoțate fiecare pe câte o rezemătoare. Jo, care-și ascundea uneori sentimentele, se aranjase să rămână în spate.

Lectura a fost ascultată în tăcere și cu mare atenție. În perioada aceea, toate scrisorile venite de pe front erau pline de optimism. Cu toate încercările prin care treceau, prima grija a celor care luptau era să-și linistească familile. Abia în josul paginii, tandrețea își lăua revanșa.

.... Cât despre fetițele mele, gândul meu le urmărește mereu. Mă rog pentru ele, la fel cum ele se roagă pentru mine.

În dragostea noastră reciprocă găsim forța de a suporta despărțirea... Ele să-și dea silința să fie o consolare pentru mama lor și să-și îndeplinească îndatoririle fără să aplece urechea la cel rău, în aşa fel încât, la întoarcerea mea, să fiu mai mandru ca niciodată de micuțele mele domnișoare.

Tinerele fete erau emoționate. În ciuda griji pentru prețioasele ei bucle, Amy plângea pe umărul doamnei March.

– Mi-e teamă că sunt o egoistă, dar voi încerca să mă schimb.

Meg a spus cu însuflețire:

– Noi toate vom încerca! Eu sunt prea cochetă și muncesc bombânind. Nu este bine.

– Eu mă voi strădui să devin o domnișoară, aşa cum spune tata, amabilă și bine crescută și să ajut în casă, fără să visez la lucruri imposibile, a promis Jo cu un oftat, gândindu-se la dificultatea promisiunii.

Beth, discretă, n-a spus nimic. Dar a început să tricoteze din nou, cu și mai multă ardoare.

– Vă amintiți un joc care vă distra foarte mult când erați mici? le-a întrebat doamna March. Se numea „Jocul pelerinului”. Vă puneați în spate saci din pânză, pe cap pălării din hârtie și, înarmate cu bastoane de pelerini, alergați prin casă, cu mare zarvă. Pivnița era orașul blestemat, iar terasa, decorată ca pentru sărbătoare, era Raiul.

– Ce bucurie era când ajungeam în sfârșit la lumina zilei, printre ghirlande de flori și alte lucruri frumoase! a strigat Beth.

– Dar mai înainte, trebuia să treci prin niște încercări, să învingi spiritul răului, să traversezi Valea Terorii. O, ce pasionant!

– Mie îmi plăcea în special partea unde, cu ajutorul îngerului, scăpam de poverile din spate rostogolindu-le pe scări.

– Eu nu-mi amintesc nimic, a mărturisit Amy. Aș vrea să ne jucăm de-a pelerinul, dar cred că acum suntem prea mari.

– Nimici nu este prea mare pentru jocul acesta, draga mea, pentru că aşa este chiar viața pe care-o trăim. În fața noastră

se întinde un drum în lungul căruia purtăm poveri grele, dar iubirea binelui ne conduce prin toate obstacolele, până la pacea interioară care este adevăratul rai ceresc. Imaginează-vă că sunteți încă mici și că, pregătindu-vă pentru întoarcerea tăiei, începeți din nou, cu adevărat de data aceasta, călătoria pelerinului.

– Și poverile noastre unde sunt? a întrebat Amy, care lăsat totul în serios.

– Fiecare dintre voi tocmai le-ați spus... În afară de Beth. Sunt tentată să cred că ea n-are niciuna.

– O, ba da, am și eu, a protestat Beth, este vorba de curățenie și de parchetul mereu murdar și de timiditatea mea și de dorința de avea un pian nou.

Meg a tras concluzia, pentru toate.

– O să urmăm sfaturile mamei. Să facem totul cât putem mai bine și, mai ales, să nu uităm niciodată frumoasele noastre hotărâri de astăzi.

Doamna March era fericită.

– Să vă uitați sub perne mâine dimineață. Veți găsi o cărțuție care vi le va reaminti, a spus ea.

La ora nouă și-au strâns lucrurile de tricotat și, ca în fiecare seară, au început să cânte. Bătrâna Hannah le asculta încântată din bucătărie.

Beth era singura care știa să scoată din pianul vechi sunete demne de a fi luate drept muzică, căci avea un fel al ei de a apăsa ușor clapele îngălbene. Vocea lui Meg se ridică limpede și precisă ca un flaut, cea a lui Amy amintea cântecul grierelui, iar Jo le acompania în felul ei, într-un dezacord perfect cu tonul și măsura.

Doamna March le obișnuise astfel, din ziua în care începuseră să cânte, să devenise o tradiție în familie. Ea însăși cânta, aşa cum respira, căci vocea ei le trezea dimineață, o auzeau când pleca și venea acasă, iar ultimul zvon al zilei era tot această voce caldă.